

ภาพเขียนสีในประเทศไทยในบริเวณถ้ำและหน้าผาต่างๆ พบว่ามีอายุเก่าแก่กว่า ๕,๐๐๐ ปีมาแล้ว ส่วนงานจิตรกรรมฝาผนังส่วนมากจะพบในพระอุโบสถในวัดทั่วประเทศ และผู้สร้างสรรค์งานศิลปะนี้ บางคนไม่เป็นที่รู้จัก แต่จิตรกรที่มีชื่อเสียงท่านหนึ่ง ได้แก่ ชรวินโขง ในรัชสมัยรัชกาลที่ ๔ เป็นศิลปินคนแรกซึ่งนำเทคนิคการเขียนภาพแบบตะวันตกมาใช้ เป็นผู้เปลี่ยนแปลงการวาดภาพแบบไทยประเพณีไปสู่การวาดภาพแบบสมัยใหม่

จิตรกรรมฝาผนังมีความสำคัญต่อวัฒนธรรมในด้านศิลปะและประวัติศาสตร์ของชาติ ในอดีตวัดเป็นเสมือนโรงเรียน คำสอนของพระพุทธเจ้า คือ บทเรียน ได้แก่ พระพุทธประวัติ อดีตพุทธ นิทาน ชาดก ไตรภูมิ และจักรวาล เป็นต้น มีการบันทึกไว้บนผนังพระอุโบสถ นับเป็นสื่อการสอนที่มีขนาดใหญ่ที่สุดที่เคยปรากฏ และปรากฏอยู่ในงานสถาปัตยกรรม

การศึกษาจิตรกรรมฝาผนังต่างยุคสมัยนี้ มิได้เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาเท่านั้น แต่หมายรวมถึงการสร้างจิตสำนึกให้กับผู้ที่ชื่นชอบงานจิตรกรรมฝาผนัง และศิลปสถาปัตยกรรม ตระหนักถึงความมีคุณค่าในฐานะที่เป็นสมบัติของชาติ การแสดงความเป็นเอกลักษณ์ไทย และทำอย่างไรที่จะให้ชาวไทยทุกคนมีส่วนในการดูแล อนุรักษ์มรดกเหล่านี้

Painting in Thailand of 5,000-1,600 years ago can be seen in various caves and cliffs. Traditional paintings, however, can be seen in Thai monasteries. The names of painters are unknown although a few in more recent time are well-known such as "Krua In Khong", a painter monk in the reign of King Rama IV. He was the first artist to take interest in Western painting techniques and his works are regarded as the beginning of the transition from traditional to modern painting.

Thai mural painting is of great cultural value in terms of art history. In the past, the temples were regarded as schools teaching such subjects as the life of the Buddha, the His previous lives or Jataka tales, Triphum or Buddhist Cosmology etc. These were painted on the walls in the ordination hall (ubosot) or congregation hall (vihara) of the monastery and being in the architecture.

The aim of the study of mural paintings in the different periods is not only for academic purposes but also for instigating the interest in the murals' and architectural aesthetic qualities, their places as national treasures and their unique "Thai-ness". Furthermore, the need to preserve mural paintings and Thai art in architecture, a public responsibility, is made poignant by this study.